

Бранко Сћебановић

НОЋОБДИЈА

Не бујим, не пајим,
примирим се, притајим,
не требало злу.

Ноћ је прастара,
згужвана сваштара
коју настањују:

баук, чича Глиша,
гованце слепог миша,
и бла-бла и глу-глу.

Можда ће се из таме
ошрвити на ме
акрепи разноврсни.

Не препуштам се сну.

ТЕСКОБИ

Лај, тескобо.
Лај или ричи.
Или кукурочи.
Како ти воља.

Ако треба
затиснућу уши,
у јастук ћу
загњурити главу.

Лај, лај,
дири-дири-дај!

Ни у себе
не верујем сасвим,
а за тебе
нећу ни да знам.

ПРЕЗИМЕНА

Отац је делић јуности
скрцкао у Мостару.
О тим дневима ми је,
свечано узнемирен,
неретко казивао.

Сијасет прича већ се
загубило у мени,
а живахна је слика
дворишта које деле
честита презимена:

Прскало,
Пишгало,
Маслеша,
Кусало,
Дрекало
и Пичета.

Небројено сам пута
ових шест презимена
изговарао тихо,
као да је о неком
чаробном обрасцу реч.

И увек сам при томе
проналазио у себи
непремостиву нежност,
готово као да су

Прскало,
Пишгало,
Маслеша,
Кусало,
Дрекало
и Пичета.
најпречи моји.

ВИШЕ ТЕ
НЕ ВОЛИМ И СЛ.

На време ме
пробудила ниси,
па сам на књижевно
закаснио вече.

Ни дугме да пришијеш
на моју
једину чисту кошуљу
ниси хтела.

Морао сам сам.

Чисто сумњам
да не верујеш
да ми је то
толико важно.

Зато ћу једног дана отићи,
и тако то.